

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. október 31-én.

Textus: 46. Zsoltár „Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait. Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve. Népek háborognak, országok inognak, ha az ÚR mennydörög, megretten a föld. A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön. Háborúkat szüntet meg a föld kerekéségén, íjat tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el. Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld. A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk.”

Kedves Testvéreim!

„Erős vár a mi Istenünk, jó fegyverünk és pajzsunk!” Évszázadok óta éneklük ezt az éneket református és evangélikus templomokban, Németországban, Magyarországon és sokfelé az egész világon. Ez a meggyőződés adott erőt a sokféle küzdelemben Luther Mártonnak, a reformátornak, akinek az egyház megújításáért kifejtett erőfeszítései pontosan 500 évvel ezelőtt kezdődtek meg. Ez a bizonyosság vezette tovább mindazokat, akik küzdöttek a hitükért, akik szenvedtek, nyomorogtak a Jézus nevéért. Mert ez a tudat teljesen megváltoztatta, átformálta a lelküket és az életüket, vagyis reformálta az egész lényüket.

A 46. zsoltárnak ezt a fontos felismerését öntötte versbe, énekbe Luther Márton. Nincs más erősségünk, nincs más várunk, csak a Mindenható Isten. Ez a tudat teheti újjá az életünket, ez adhat mindig megújult erőt és reménységet. Mert azt tudni, hogy Isten a mi erős várunk, ez sok mindent jelent. Jelenti először azt az életünkre nézve, hogy nem félünk. Nem félünk, jöjjön bármilyen ismeretlen dolog az életünkben.

Mennyi mindentől félek én magam is. Minden olyan eseménytől, ami egy kicsit is ismeretlen. Minden olyan találkozástól, amiben olyan emberekkel találkozom, akiket előtte még nem ismertem. Minden olyan ügynek az elintézésétől, ami egy kicsit is kellemetlen. Mert ilyen az emberi alaptermészet. Félünk mindattól, ami ismeretlen, vagy a végeredménye ismeretlen. Folytassam tovább, hogy mennyi mindentől félünk még? Félünk attól, hogy a jövőben még nehezebbé válik az életünk. Félünk attól, hogy olyan betegségünk lesz, amiben nem tudjuk már ellátni magunkat. Félünk attól, hogy elveszítjük szeretteinket, hogy egyedül maradunk az életben.

Ezért van szükség arra, hogy mi is felismerjük a 46. zsoltárból Luther Mártonnal együtt, hogy igenis Isten a mi erős várunk. Ezért nem kell félnünk, akkor sem, ha megindul a föld, ha minden megrendül körülöttünk, ha minden összeomlik is körülöttünk, mert mi egy biztos várnak az oltalmában vagyunk az Úristennél. A bizonytalansággal, a sokszor ingatag alappal szemben láthatjuk meg a biztosan álló erődítményt, a mi Urunk Jézus Krisztust.

De az életünk megújulása nem csak abban nyilvánul meg, hogy nem félünk, hanem abban is, hogy örvendezünk. Merünk boldogan tekinteni szét ebben a világban. Nem érdekel minket, hogy ha más panaszkodik is, mi hálásan gondolunk az Isten ajándékaira, amiket magadott nekünk, és amellyel folyamatosan megajándékoz. A keresztyén ember ugyanis nem azt nézi, ami hiányzik, hanem azt, amit már megkapott.

Pszichológusok fogalmazzák meg az ember alaptermészetét úgy, hogy az ember hiánylény. Mindig van valami, ami hiányzik neki. Ezeket a hiányokat pedig igyekszik betölteni, igyekszik megszerezni mindazt, amire úgymond szüksége van. Csakhogy az ilyen ember, akinek mindig hiányzik valami, soha nem lesz elégedett, soha nem lesz meg az érzés a lelkében, hogy mindene meg van. Hiszen soha nem lesz olyan nap, óra vagy éppen pillanat, amiben azt mondaná, hogy semmi sem hiányzik.

Éppen ezért kell másként nézni az életünket. Nem azt nézni és keresni, hogy mit lehet még elérni, hanem azt, hogy mit kaptunk eddig meg. Számomra is nagy biztatás ez. Hiszen a gyülekezeteink életében sokszor azon gondolkodom el, hogy mennyi mindent lehet még előre lendíteni, mennyi mindent lehet még fejleszteni. A gyülekezet életében soha nincsen olyan, hogy minden a lehető legnagyobb rendben lenne. Ennek ellenére, amikor azt sorolom végig magamban, hogy mennyi mindennel ajándékozott meg az Úristen minket: tatai evangélikusokat, vagy éppen reformátusokat, akkor azt kell mondanom, hogy nagy az Isten. Sokkal több mindent magadott nekünk, mint amit gondoltunk volna. Abban a pillanatban pedig, amikor azt nézem, hogy mennyi mindent megkaptunk már, akkor örülök az Isten ajándékainak és örvendező lesz a lelkem. Így formál át minket ez a tudat, hogy Isten a mi erős várunk, mert Ő biztos segítség a nyomorúságban.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. október 31-én.

Harmadszor pedig úgy formálja át lelkünket az a hit, hogy Isten a mi erős várunk, hogy másként fogjuk látni az életünket. Észre vesszük az Isten tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön. Higgyétek el Kedves Testvéreim, hogy az ember életét ez formálja át a leginkább. Hiszen ha látom az Isten bámulatos dolgait, akkor már mindent más színben látok.

Nem fogok hasra esni az emberi teljesítmény előtt. Becsülni fogom, meg fogom köszönni, de nem az lesz a legfelső szint. Hiszen mindaz, amit kapunk, az Isten gondviselő, jóságos, atyai kezéből származik. Bámulatos dolgokat tesz az Isten. Megmutatja nekem, hogy ha kérünk, akkor kapunk.

Most itt az elmúlt időszakban, a reformáció ünneplésének hónapjában sok olyan esemény volt, ami az én erőmet meghaladta, de mégsem fogyott el az erőm. Sokszor éreztem azt, hogy minden nem férhet bele az időmbe, de mégsem fogyott el az időm. Sokszor láttam azt, hogy az emberek lelkesedése nem lesz elegendő ahhoz a sok feladathoz, amit célul tűztünk ki, és mégis voltak minden egyes alkalommal lelkes gyülekezeti tagok. Lehet, hogy nem voltak tízen, vagy százan. De mindig voltak elegenden. Ez a megtapasztalás juttatott el oda, hogy komolyan vegyem Jézus mondatát: „kérjétek és adatik nektek, zörgessetek és megnyitvatik, keressetek és találtok. Az Úristen pedig bámulatosan bizonyította be nekem sorozatosan, hogy Ő igazat mond. Amikor pedig bármit kérek, és többet kapok, mint amire számítottam, akkor egy másik jézusi mondat jön elő bennem: kicsinyhitű, miért kételkedtél? Miért nem hiszed el, és miért nem látod meg, hogy bámulatos dolgokat tesz az Isten?

Hiszen aki ezt meglátja, annak az élete egészen megváltozik. Reformálódik. Olyanná lesz, amilyennek Isten azt eredetileg elképzelte, és amilyené Jézus Krisztusban tette. Nem lefelé húzza a föld, mint ahogyan a gravitáció lefelé húz mindent, hanem felfelé húzza az életét valami láthatatlan erő. Ezt tapasztalta meg a zsidó nép is, amikor elindultak Egyiptomból. Szorult helyzetbe kerültek, mert előttük ott volt a tenger, mögöttük pedig a fáraó hadserege. A nép elkezdett zúgolódni. Nem megmondtuk, hogy maradjunk inkább Egyiptomban? Jobb lett volna nekünk, ha el sem indulunk. Aztán a zsidó nép száraz lábbal kel át, az egyiptomiak viszont belevesztek a visszatérő tengerbe. Azok pedig, akik előtte zúgolódtak, így kiáltottak fel: „Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom.” A visszarántó kétségbeesés helyébe odalép a felfelé tekintő magasztalás. Észreveszik, meglátják az Isten bámulatos tetteit. Így lehet a mi életünk is újraformálódó élet. Észre vesszük Isten bámulatos csodáit, és nem lefelé nézünk, nem süllyedünk, hanem felfelé tekintve emelkedünk.

De a legnagyobb csodája mégsem ez Isten oltalmának. Hanem az, hogy elcsendesedünk. A legnagyobb változást ez az áldott elcsendesedés hozza el. Nem azt hallom már, amit én mondok, amit én gondolok, hanem meghallom mindig az Isten üzenetét, és észreveszem az Ő hatalmát. „Csendesedjétek el és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten”. Mindaddig, amíg azt hallom, amit én gondolok, azt hallom, amit a televízió, vagy a rádió sugároz felém, addig nem érem el az Istent. Addig nem hallom meg, hogy velem van az Ő hatalma.

Milyen hihetetlen ritka dolog, amikor sikerül minden mást félretenni a gondolataimban, és csak az Istenre figyelni. Amikor nem azzal foglalkozom, hogy mit kell még elintézni, hogy mi az, ami előttem van, hanem azt látom, hogy milyen csodás az Isten hatalma. Ilyenkor nincsen bennem semmi más érzés, csak a hála, nincsen semmilyen más irányultság, csak a felfelé tekintés, és ilyenkor nincsen semmi olyan gondolat, ami bármi mást előhozhatna bennem, csak az a gondolat, ami Istent mutatja meg nekem.

Illés is ezt tapasztalta meg. Az Isten ezt mondta a prófétának, amikor ő egy barlangba menekült üldözői elől: Jöjj ki, és állj a hegyre a szíнем elé! Aztán elvonult ott az Úristen, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat; de az Úr nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az Úr nem volt ott a földrengésben. A földrengés után tűz támadt; de az Úr nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Meghallotta az Isten hangját, megérezte az Isten közelségét a csendben. Számunkra is ez az egyetlen esély. Elcsendesíteni mindent, hogy meghalljuk az Isten halk és szelíd hangját.

Kedves Testvéreim! Hagyjuk, hogy az Isten újraformálja az életünket. Meneküljünk az Ő oltalmába, fogadjuk el Őt, mint erős várunkat, hogy minden félelem elmúljon az életünkben, örvendő életet tudjunk élni, lássuk az Isten bámulatos csodáit és csendesedjen el minden körülöttünk. Ezért énekeljük mi is minden napon: „Az én lelkem szép csendesen Nyugszik csak az Úr Istenben, Mert csak ő az én idvességem. Ő nekem erős kőváram, Megtartóm és én oltalmam, Minden gonosztól megment engem.”

Ámen!